

Ще не сьогодні, каже вона собі. Ні, ще не сьогодні. В кухні — крихітній eat-in kitchen² (холодильник, електроплитка, шафки з абияк учепленими дверцятами, що наврипились, іно відвернешся, безсило відхилитися, як щелепа на вже-несамовладному обличчі, і все це відгороджено невисоким дошаним стояком, щось ніби шинквасом, — на нього можна просто з тої вузесенької обори подавати до кімнати — аякже, чому ні! — ну хоч би вранішню каву, або на обід — підсмажене курча, таке, як ото в телерекламах: золотаво зашкруміле, мерехке од спілих соків, із грайливо підібганими ніжками вмошене на лапатих листках салати, засмажене курча завжди виглядає щасливішим од живого, просто промениться чудесним, смаглим рум'янцем з утіхи, що зараз його з'їдять, — можна

2 Вбудована кухня (тут і далі пер. з англ. — Прим. ред).

також подавати який-небудь джус, чи джин з тоніком у високих товстобоких шклянках, можна з льодом, кубики, коли набирати, смішно поторохкують, можна й без льоду, взагалі, можливостей безліч, треба тільки одного — щоб хтось сидів по той бік їхньої довбаної загороди, в якій, здається, завелася мурашва, бо по стільниці раз у раз повзе щось, що в гігієнічному американському домі не повинно би повзати, та і в неамериканському теж, — хтось, кому ти це все добро мала б, сяючи журнальною усмішкою, з кухні подавати, позаяк же там ніхто не сидить і сидіти не збирається, то ти наповажилась була воздвигнути на стоякові імпровізований зимовий сад із двох безневинних вазонів — три тижні тому, коли ти сюди вселилася, то були: пишна темно-зелена кучма в жовтогарячих квітах — раз, і рясне намисто лискучих, схожих на пластикові, червоних бубок на високих стеблах з елегантно завуженим листям — два; зараз обидва вазони мають такий вигляд, ніби ці три тижні їх день у день поливалося сірчаною кислотою, — на місці буйної кучми клаповухо звисають кілька пожовклих листочків з нерівно обгорілими краями, а колишні тугі червоні намистини що далі, то більше нагадують сушену шипшину, навіщось поначіплювану на руді цурупалки, — найсмішніше, що ти якраз не забувала, поливала свій «зимовий сад», ти плекала його, як учив Вольтер, еге ж, ти хотіла чогось живого в цій черговій, казна-якій з ряду-йому-же-несть-кінця,

тимчасовій хаті, де бруди всіх попередніх винаймаців невідмивно повсякали в кожну шпарину, так що ти й не бралася їх відмивати, — але подлі американські бур'яни виявилися заніжні на твою депресію, що незбовтана гусне в цих чотирьох стінах, взяли й здохли, поливай не поливай, — а ти ще хочеш, щоб тебе держалися люди!), — так ось, у кухні з глумливо глупим бульканням скапує вода в раковину, і нічим перекрити цей звук — навіть касети не поставиш, бо портативний магнітофончик також чомусь вийшов з ладу. Правда, ще за вікном, вузьким, як відчинені дверцята шафи, темним о цій порі («блайндерсів» ти не опускаєш, бо навпроти все'дно глуха стіна), за протимоскітною сіткою, либонь, застрягнувши в ній, настирливо сюрчить, як далекий телефонний дзвінок, невидимий коник, — от так само настирливо сюрчить і та думка, може, то взагалі вона й сюрчить, — а чому б не тепер?.. Не вже?.. Чого чекати?..

Логічно зваживши — нічого. Геть-таки зовсім.

Півупаковки транквілізаторів плюс бритва, — і вибачте за невдалий дебют. Старалася щиро, на совість, а що ні фіга не вийшло, то чесніше одразу здати карти — не гравець із мене й зараз, далі буде ще хреновіше: просвітку не видно, а сили вже не ті: не девочка.

І все-таки — ні, не сьогодні.

Ще почекаати. Додивитись цей фільм до кінця. На відміну від тих, котрі транслюються по тутешніх «паблік ченнелз», — коли в найнапруженіші

хвилини, з холодком мимовільного остраху стежачи, як герой мчить порожнім тунелем, де з-за рогу на нього от-от вихопиться пристрашенне чудовисько, спохоплюєшся — а хай йому грець! — що все ж повинно скінчитися гаразд — ще дві-три хвилини, сутичка, купа-мала, качання по підлозі, і чудовисько, несвітськи ревнувши, якимось дивом розточиться в прах, а мужній, тільки трохи поскубаний герой, повитий димами пожариська, переводячи дух, пригорне до себе врятовану Шерон Стоун, чи ту другу кралю, чорнявеньку, як-її-там, — і наринала, було, тривога вмент являє всю свою сміховинність: знов цим голлівудівським гаям вдалося, бодай на мить, тебе ошукати! — на відміну від цих, фільм, котрий ти все-таки не важишся вимкнути, не конче має скінчитися щасливо. А однаково, вимикати — непростиме свинство. І глупство. І — дїтвацтво: не вивчив уроку, не піду до школи. Ні, золотко («золотце», іронічно поправляє вона себе: так звертався до неї той чоловік, якому зараз, либонь, ще паскудніше, ніж їй, але то вже не має жодного значення), — ні, сачконути не вийде: ти-но одбудь усе по порядку, а тоді й знати буде, чого ти справді варта. *Понятно?*

Спиши слова, татуїровку зроблю, грубо й розв'язно підхоплює з неї зовсім інша жінка, цинічка з явно приблатньонними, ніби з «зони» вивезеними

манерами, зугарна, в разі коли що, й матом засандалити: якщо людина в цілому (кожна!) — одна велика в'язниця, то звичайно раніше та лотра мешкала в ній десь у найдальшій камері, виходячи назовні рідко, тільки коли доводилося насправду круто й солоно, та й то ніби напоказ: *З-замахали*, — говорила крізь зуби в хвилини роздратування, трусячи головою й сама себе гамуючи їдкою посмішкою, або ж, травлячи післясмак чергової обиди (обид останнім часом випадало предостатньо!), з гнівно виряченими очима переповідала друзям: *Дівочку на побігеньках із мене зробити хочуть — а во!* — била себе ребром долоні по згину стиснутої в кулак лівиці, — в Америці блатне бабисько навчилося лаятись по-англійському, особливо гарно вдавалося йому «*Шшіт!*» — котяче шипіння з дугасто вигнутою спиною, а також презирливе «*О, кам он — гів мі е брейк!*»³, яким колись раз уперезала була того чоловіка, — взагалі, з тим чоловіком саме ця, відьомськи розчіхрана, з нездорово блискучими очима й зубами і якимось невидним, але вгадним таборовим минулим, раз у раз вихоплювалася на передній план, замашисто трошачи крихкий посуд незаповнених сподіванок, той чоловік визволяв, викликав її на себе з найдальшої камери — щойно зачувши, в першій же сутичці, оту його брутальну, мордобійну інтонацію: «*Ти мені скажи — на хера я сюди їхав,*

3 Облиш, дай мені спокій.

я вдома таких самих прибамбасів мав — отак-о!» — лотра радісно ринулась йому навперейми, впізнавши партнера, тільки в цьому вони й були партнерами, — і вже невгавала, розпаношившись в умовах ніколи раніше не звіданої свободи: «Я вчора голову почав ліпити», — брався він розповідати в її присутності колезі-скульптору, і лотра рвалася наперед, гублячи шпильки й гудзики в нестримному захваті словесного виверження: «Авжеж, зліпи собі, серце, голову, зліпи — не завадить!» — він темнів на виду так, ніби замість крові в лица вдаряло чорнило, нахилився їй до вуха: «Перестань мене підйоувати!» — відьма, пускаючи дим, реготалася зсередини неї, вперше за довший час хоч чимось задоволеної: «Гой-го, серце, — де твоє почуття гумору?» — «Я його на тій квартирі залишив», — бовкав він: з тої квартири вони, Богу дякувать, виїхали, і найліпше було б її по них запечатати бодай на півроку, заки звітриться чумний дух, — «Ну збігай, принеси, — шкірилася відьма, — я тут зачекаю», — «Ключа здав», — бовкав він, ставлячи, як гадав, крапку, але помилявся: «Ключа здавала — я, а в тебе був дублікат», — відбивала вона: швидке, навальне фехтування кілками, за яким сторонньому просто не встежити, ні, що не кажіть, а з них таки була пара, нема що! А тепер — тепер, коли тій, клятій і м'ятій, просмаленій бідами до ширця, з перегорілим на ацетонний, та все ж непозбутнім духом виживання (звідки це в тобі, на ласку Божу?), якраз би й загетьманувати

над цілою в'язницею, взявши відповідальність за дальший перебіг у ній сякого-не-якого життя, роздаючи навсібіч накази: туди, в оті двері — зась, а оце сміття — зараз же на фіг повиносити, а ген той відсік там-он-о — провітрити, в ньому віднині музей буде, а це ще що за нічвида тут вештається й слинить — ану пшлавон (зліпи собі, серце, голову, зліпи!), — лотра (таки ж лотра!) натомість відступилася, розмазалася по якійсь найдальшій стіночці, не видно — не чутно, і по всіх спустілих приміщеннях сталої отвором в'язниці розлягається зовсім інший, квильний і безпорадний, потерчачий якийсь, голос: смикається туди-сюди нерівними крочками, туп-туп-туп — і стало, — і б'ється об мури, водно в тім самім місці, з кожним разом спадаючи на силі, — і скоголить, скоголить, скоголить бідна, нелюблена, покинута на вокзалі дівчинка, ладна йти на руці до кожного, хто скаже: «Я твій тато», та тільки хто ж таке скаже тридцятичотирилітній бабі, — от ту дівчинку й ти сама в собі не любиш, ти від підлітка намагалася тримати її в найглухішому підвальному закапелку, без хліба й води, і щоб не поворухнулася, — а вона однак якось примудрялася заціліти, і як її тепер втишиш — тепер, коли здається, що, крім неї, іншої тебе — нема, не лишилося?..